

BOJOVÉ ZKUŠENOSTI A VŠEOBECNÉ POZNATKY Z BOJŮ V KOREJI

Pevnost zápolí

Je všeobecně známo, že imperialistický tábor, v němž vedoucí úlohu hrají Spojené státy, je zmítán obrovskými vnitřními a vnějšími rozpory.

Tyto rozpory se snaží Spojené státy zakrývat svou chvástavou propagandou, hlásající mohutnost a kvalitu ozbrojených sil Spojených států a jejich satelitů.

Nicméně nemohou Spojené státy potlačit stále vzrůstající stávkové hnutí, odstranit nezaměstnanost a umlčet hlasy amerického prostého lidu a samých příslušníků branné moci, odhalující nesmyslnost válečného tažení v Koreji. Tím méně nejsou s to odstranit nezaměstnanost, stávky, snižování životní úrovně a utlumit vzrůstající odpor proti válce v satelitních zemích.

Hnání touhou po zisku nemohou imperialisté vyrábět plánovitě a uvést v soulad všechny potřeby vedení války.

Kdo vydělává na válce v Koreji?

Jsou to americké monopoly, do jejichž pokladen plynou obrovské zisky a které propagují válku a nechťejí dosáhnout mírového uspořádání. Ukázalo se na př., že jen v prvních 16 měsících války zaplatil každý Američan na korejskou válku 420 dolarů.

Ústav pro výzkum veřejného mínění před nedávnem zjistil, že přibližně 66% Američanů je pro okamžité odvolání vojsk z Koreje, 9% nemá vlastního mínění a jen 25% se vyslovilo pro setrvání amerických vojsk v Koreji.

Stále zvyšování položek vojenského rozpočtu na zbrojení souvisící s touto intervencí, s imperialistickými plány a snižování životní úrovně pracujících nemůže nalézt a nenalezne příznivý ohlas pro další vedení korejské války.

Jaký názor panuje v hlavách imperialistů o obyvatelstvu asijských zemí?

Ukazuje to na př. nestoudný návrh brig. gen. Robertse, bývalého vedoucího skupiny amerických vojenských poradců v jižní Koreji, podle něhož by z obyvatel asijských zemí měla být utvořena námezdní vojska. „Nemuseli bychom jim platit mnoho — 5 dolarů měsíčně a denně misku rýže,“ pravil a pokračoval, „kdyby nebojovali, nedali bychom jim jíst.“ —

Několik tisíc Jihokorejců bojujících z donucení v jihokorejských jednotkách a v jednotkách interventů nepředstavuje boj korejského lidu. Korejský lid nenávidí armádu interventů bojující v cizí zemi, páchající neuvěřitelná zvěrstva na civilním obyvatelstvu a zajatcích a používající nejhaněnějších způsobů vedení války chemickými a bakteriálními prostředky.

Armáda Severokorejců spolu s jednotkami čínských dobrovolníků a partyzánů je naproti tomu vším korejským obyvatelstvem všemožně podporována v odhodlaném boji proti násilníkům a uchvatitelům. To se projevovalo a projevuje v odhodlání, s kterým byly a jsou tvořeny brigády dobrovolníků pro dodávání střeliva a válečného materiálu frontě, pro obnovu komunikací a zničených objektů a s kterým se civilní obyvatelstvo zapojilo do partyzánského hnutí.

Morální stav příslušníků intervenčních jednotek

Američtí imperialisté připravující krvavou intervenci v Koreji počítali s tím, že se jim v krátké době podaří zlomit odpor severokorejské lidové armády, srazit na kolena svobodný korejský lid, obsadit celý Korejský poloostrov a získat tak výhodné vojenské nástupišť proti Sovětskému svazu a Čínské lidové republice.

Avšak události ukázaly, že americké plány bleskové války utrpěly úplnou porážku.

Americké vládní kruhy přecenily vlastní síly a podceňovaly síly korejského lidu.

Interventi pohrdají příslušníky jiných národností, jsou bezohlední a brutální a domýšliví na svůj americký původ a na americkou výzbroj a techniku. V bojích však propadají lehkému panice, strachu a zbabělosti, jakmile zjistí, že protivník je stejně dobře technicky vybaven, že dovede svých zbraní mistrovsky používat a že se neřídí v taktice žádnou šablónou.

Tak zvaná „osvětová výchova“, kterou Američané provádějí na frontě a jejímž hlavním obsahem je vychvalování americké demokracie a amerického způsobu života a propagace „komunistického nebezpečí“, nepřináší očekávané výsledky.

Potvrzují to sami váleční dopisovatelé amerického tisku, když píší, že američtí vojáci jsou unavení, promrzlí a pobouření, nebo že drsní a primitivní. Severokorejci mají v určitých údobích bojů převahu nad moderně vyzbrojenými vojsky interventů a p.

Náměstkyně amerického ministra obrany pro věci osobní A. Rosenbergová, která vykonala v listopadu r. 1951 cestu po Japonsku a Koreji, byla nucena po návratu ujišťovat zpravodaje, že žádný voják expedičních jednotek nestráví v Koreji dvě zimy. O morálce amerických vojáků se vyjádřila, že značně poklesla. Vojáci prý projevují přání vrátit se domů a nebojovat. Rosenbergová oznámila, že právní oddělení štábu velitele 8. armády dostalo četné stížnosti důstojníků všech hodností na špatnou kázeň vojáků, kteří se již neřídí rozkazy velitelů a v čím dál tím větším počtu zbláhají. Ve většině případů vojáci při vyšetřování vypovídají, že nevědí, proč mají Američané bojovat v Koreji.

Vojáci vyhrožují svým představeným, že si budou na ně stěžovat prostřednictvím příbuzných a vlivných politických osob. Mnohdy se stává, že poddůstojníci musí mužstvo prosit, aby splnilo rozkaz.

Jeden velitel divise, jemuž později jeho vlastní vojáci ujeli s jeho vozidlem, takže upadl do zajetí, si stěžuje, že vojáci nechťejí bojovat. Vidí důvod ve špatných důstojnících, kteří přiblíží-li se nepřítel, utíkají první, aby se ukryli nejraději v pancéřových krytech.

Mnozí vojáci, aby se vyhnuli boji, předstírají nemoc nebo se úmyslně zraňují.

Podle výpovědí amerických zajatců se denně v každém pluku úmyslně zraní jeden až dva vojáci a stovky vojáků vyhledávají lékaře.

Jiní vojáci, někdy i celé jednotky, se dávají zajmout. Tak na příklad v listopadu 1950 přešla jedna celá rota 24. pěšího pluku v čele s velitelem roty do zajetí.

Ani morálka jihokorejské armády není o mnoho lepší a také v ní dochází k hromadným zběhnutím a bezhlavým útekům celých jednotek. Američané se marně pokoušejí zvednout morálku jihokorejských jednotek jejich reorganizací, přezbrojením a samou přítomností amerických vojsk.

Morálka ostatních intervenčních jednotek, zvláště britských a t. zv. „britského společenství národů“, je o něco lepší, ale i u nich dochází ojediněle k hrubému porušení kázně. V této souvislosti je však nutno vzít v úvahu, že tyto jednotky jsou složeny převážně z dobrovolníků. V poslední době však i nábor dobrovolníků selhává.

Morálku ostatních neamerických vojsk možno označit za nízkou. Na morálku těchto intervenčních jednotek působilo velmi nepříznivě to, že byly zasazovány ke krytí ústupu jednotek amerických.

Všeobecně je možno říci, že morálka intervenčních jednotek bojujících v Koreji má být udržována na potřebné výši dobrým technickým a materiálním vybavením jednotek a jednotlivců. Činnost partyzánů, těžký terén a poměrně drsné podnebí působí na morálku velmi nepříznivě. Zvláště velký pokles morálky amerických vojáků způsobila v prvním roce války zima. Americké velení, počítajíc s rychlým ukončením války v Koreji, vůbec nezajistilo pro vojska zimní výstroj, takže mnozí vojáci zůstali i v zimě v letních uniformách.

Příslušníci lidové severokorejské armády a čínských dobrovolníků mají vysokou bojovou morálku proto, že vědí zač bojují. Tomu tak není u příslušníků intervenčních jednotek. Americká výchova učí vojáky dívat se na válku jako na výhodný „obchod“, při kterém

je možno dobře zbohatnout, učí je loupit, vraždit a znásilňovat, učí je, že ve válce proti „méněcenným národům“ je všechno dovoleno.

Mezinárodní komise žen, která navštívila v květnu 1951 Koreu, aby se přesvědčila o zločinech amerických a jihokorejských vojsk, zjistila dokonce případy přibití na kříž, useknutí hlav, uřezání prsou, zakopání za živa a týrání rozžhavenými pruty.

Jeden ze zajatců se dokonce vyjádřil, že zvěrstva dělal proto, že velitelé slibovali zvýšení platu podle počtu zabitých Korejců.

Lživá americká propaganda nedává srozumitelnou odpověď na otázky znepokojených amerických vojáků. Soudruh Stalin při rozmluvě s dopisovateli „Pravdy“ mluví o nevyhnutelné porážce amerických interventů v Koreji vyjádřil každému srozumitelnými a přesvědčujícími slovy, kdo je v Koreji útočníkem. „Je těžké přesvědčit vojáky, že Čína, která neohrožuje ani Anglii, ani Ameriku a které Američané vzali ostrov Tajvan, je agresorem a Spojené státy severoamerické, které se zmocnily ostrova Tajvanu a přivedly svá vojska až k samým hranicím Číny, to že je bránci se strana. Je těžko přesvědčit vojáky, že Amerika má právo chránit svou bezpečnost na území Koreje a u hranic Číny, kdežto Čína a Korea nemají právo bránit svou bezpečnost na svém vlastním území nebo na hranicích svého státu!“

Výzbroj, výstroj, taktika a technika vedení boje

Americká armáda začala intervenci v Koreji se zbraněmi používanými na konci druhé světové války.

Co se týká pěchotních zbraní, možno uvést, že se karabina M1A1 ráže 7,62 mm v Koreji neosvědčila. Na vzdálenost přes 150 m nestřílí dostatečně přesně. Mužstvo ji odmítalo a požadovalo samočinnou zbraň ráže nejméně 11 mm s větší průrazností.

Proto byly některé jednotky vybaveny větším počtem samočinných zbraní. Objevila se však nadměrná spotřeba střeliva, čímž vznikly potíže v zásobování střelivem. Karabina M1A1 byla potom postupně nahrazována puškou M-1 Garand ráže 7,62 mm přijatou jako standardní pěchotní zbraň zemí armád severoatlantického paktu. Tato puška je poloautomatická, má malý počet součástek, její výroba je snadná a zacházení s ní je jednoduché.

Američané zkoušejí nový typ pušky T-47, která má nahradit pušku M-1 Garand.

Těžký kulomet M-1917-A1 ráže 7,62 mm se v Koreji neosvědčil v hornatém terénu pro svou váhu a chlazení vodou. Američané mluví o tom, že podle zkušeností z Koreje je nutno zavést lehčí a přesnější pěchotní zbraň.

Pancéřovnice (bazooka) ráže 59 mm téhož typu, jakého bylo používáno v druhé světové válce, ukázala se v Koreji jako nepřesná a málo účinná; je schopna prorazit nanejvýš boční a zadní pancéřování tanku T-34 z nejkratší vzdálenosti. Je postupně nahrazována pancéřovnicí 89 mm, která bylo po prvé použito v Koreji. Tato zbraň je přesnější, má nižší dráhu střely a na krátkou vzdálenost 180 až 200 m prorazí 28 cm pancíř.

Bezpečnostní hranice byla stanovena 90 m. Američané však uvádějí, že ani při střelbě na tank T-24 na vzdálenost 13 m nedošlo ke zranění obsluhy. Na krátké vzdálenosti je účinnou zbraní proti tankům.

V Koreji bylo použito proti tankům nového typu stabilního plameno metu vrhacího hoříci napalm. V principu je to nádrž na 225 l zapuštěná do země a lehce pokrytá hlinou.

Další protitankovou zbraň používanou v Koreji byl protitankový puškový granát „Energ“ belgické výroby. Tento granát může propálit pancíř až 20 cm tlustý. Účinný dostřel má asi 100 m. Na korejském bojišti bylo použito jen máloho počtu těchto granátů. Američané prý zavádějí vlastní typ podobné protitankové zbraně.

57 mm bezzákluzový kanon M-18 se v Koreji neosvědčil. Váží jen asi 18 kg, takže ho lze snadno za útoku přenášet. Má však malou průbojnost. Při výstřelu prozrazuje své postavení zábleskem a dýmem, takže je musí po každém výstřelu měnit.

Neúčinnější pěchotní protitankovou zbraň je 75mm bezzákluzový kanon M-20.

Tvrdí se o něm, že ho lze lépe použít v útoku než v obraně. Při palbě prozrazuje rovněž svoje palebné stanoviště, avšak změna palebného postavení není tak lehce možná jako u předchozího menšího typu. Průraznost střely je poloviční proti průraznosti 89mm pancéřovnice. Má nahradit 57mm bezzákluzový kanon u pěších rot a sám je u rot těžkých zbraní nahrazován 105 mm bezzákluzovým kanonem.

O bezzákluzových dělech jakožto o protitankové zbraní vyjadřují se Američané celkem příznivě. Vzhledem k poměrně malé přesnosti těchto zbraní a malé průraznosti střel zůstává nevyřešena otázka protitankové obrany na střední dálky (500 až 2000 m). Proto zůstávají hlavním protitankovým prostředkem pěchoty nadále tanky. Američané se v poslední době pokoušejí řešit otázku protitankové obrany na střední dálky zavedením bezzákluzového děla ráže 105mm do výzbroje jednotek.

105mm bezzákluzový kanon M-27 je namontován na jeepu. Je obsluhován dvěma muži. Při výstřelu vzniká zpětný výšleh, je nebezpečný na vzdálenost 30 m za dělem. Maximální dostřel je 8 000 m, hledí pro přímou střelnu do 2 400 m. Má čtyři druhy střel o váze asi 20 kg; vysoce brisantní granáty, kouřové granáty a dva druhy protitankových granátů.

60mm, 81mm a 106mm minomety použité v druhé světové válce se podle zpráv Američanů dobře osvědčily i v Koreji.

Z dělostřeleckých zbraní se osvědčily a jsou stále v používání 105mm houfnice M-2 A1 (lehká), 155 mm houfnice M1 (hrubá) a 203mm houfnice M1 (těžká).

105mm houfnice dostaly několik měsíců před zahájením války v Koreji menší dotaci protitankového střeliva s dutinovou náloží k vlastní ochraně proti tankům.

155mm houfnice se v Koreji dobře osvědčila. Při nepřímé palbě proti tankům má značný účinek jen při přímém zásahu. Je poměrně lehká, a proto pohyblivá. Má maximální rychlost střelby 10 až 15 ran za minutu.

203mm houfnice je jednou z největších mobilních zbraní a podle zpráv Američanů se v Koreji rovněž osvědčila.

Američané zavádějí nový typ protiletadlového kanonu ráže 75 mm, tak zvaný „Skysweeper“ (zametač oblohy). Uvádí se, že se velmi dobře osvědčil.

Co se týká tanků, možno uvést, že se lehký tank M-24 „Chaffee“ používaný k průzkumným účelům neosvědčil a byl u jednotek v Koreji nahrazen novým typem T-41 Walker Bulldog. Rovněž střední tank typu M-24 „Sherman“ se neosvědčil. Má nedostatečnou výzbroj a malou manévrovací schopnost. Proti tanku T-34 neobstál. Bylo ho používáno hlavně k průzkumným úkolům. Tankové jednotky jsou vyzbrojeny převážně tankem typu M-26 Pershing a M-46 Patton. Oba typy tanků jsou si velmi podobné. Američané tvrdí, že tyto tanky jsou schopny čelit tanku T-34. Tanky typu M-26 Pershing jsou postupně nahrazovány typem M-46 Patton, u něhož byly v poslední době zkoušeny zlepšené typy M-47 a M-48. Pro zajímavost uvedu, jak zhodnotil tank typu M-46 Patton jeden důstojník americké zbrojní služby:

„Chlazení motorů vzduchem se velmi dobře osvědčilo zvláště v zimě, neboť není třeba ochranných prostředků proti mrazu. Automatický přenos síly pomocí měniče umožňuje takovou pohyblivost, jaké nebylo dosud dosaženo, což umožňuje krátkou dobu výcviku řidičů. Gumové články pásů se dobře osvědčily, jsou lehčí, mají větší tření na ledu a sněhu než články ocelové a nepoškozuji povrch vozovky.“

Z těchto poznatků vyšly — podle vyjádření onoho důstojníka — tyto požadavky pro konstrukci nových tanků:

Celková konstrukce má být co nejlehčí, ne však na újmu pancéřování. Má se co nejvíce používat lehkých slitin.

Je třeba lépe chránit nejzranitelnější části na spodku tanku. Snížit spotřebu pohonných hmot zlepšením konstrukce motorů, konstrukcí podvozků s malým třením a snížením váhy tanku.

Tanky vybavit akumulátorovými bateriemi dobře pracujícími i za silných mrazů.

Zlepšit výfukové zařízení. Dosavadní zabírá velmi mnoho místa a materiálu. Na

zkoušku použité malé výfukové hrnce se neosvědčily. Netlumí dokonale hluk výfuku ani záblesky. Tanky konstruovat tak, aby se mohly navzájem vyprošťovat. Věnovat více pozornosti vhodné úpravě vnitřku tanku, aby osádka měla možnost odložit součásti svého výstroje uvnitř tanku a ne na jeho vnějšku.

Tanky konstruovat tak, aby byly odolné proti účinkům napalmových pum. Zejména je třeba dobře chránit podvozek, prostor motoru a nádrže pohonných hmot.

Z britských tanků se v Koreji používá těžkého tanku Centurion MK III. Je vyzbrojen kanonem 85 mm, dosud největší ráží použitou v britském tanku. Otáčení věže tanku je elektrické. V Koreji měl z počátku tu nevýhodu, že nebyla možná palba z kulometu na krátkou vzdálenost proti tankoborníkům. Britové namontovali na věžičku velitele tanku jako svépomoc jeden kulomet Browning, kterým velitel tanku může postřelovat blízké cíle.

Samohybná houfnice M-41 vyzbrojená 155mm houfnicí a samohybné dělo M-19 s dvěma hlavními ráže 40 mm se osvědčily. Rovněž tankové buldozery, vyprošťovací vozidla, nákladní auta, zvláště 2^{1/2} tunová se v podstatě podle zpráv Američanů dobře osvědčily.

V Koreji se hojně používá vrtulníků jako dopravního prostředku pro příslušníky štábu, k řízení dělostřelecké palby, k odsunu z obklíčených prostorů, k dopravě raněných a k zásobování jednotek na těžce přístupných místech. Možno říci, že se na korejském bojišti dobře osvědčily. Jsou organizovány v roty vrtulníků, které jsou podle potřeby přidělovány sborům, po případě divisím.

Použití bojových chemických látek. Během bojů v Koreji použili Američané na několika úsecích fronty bojových chemických látek. Letecké pumy způsobily při výbuchu hnědý dým, který se změnil v modravou mlhu. Účinky této chemické látky se projevovaly nevolností, zvracením, slzením, kašlem, horečkami, bezvědomím a v několika případech i smrtí. Na jiném místě bylo použito pum s otravnou látkou šířící se jako hustý žlutý kouř. Zatím nelze mluvit o hromadném taktickém použití bojových chemických látek.

Ještě větší opovržení vzbuzuje používání bakteriových prostředků, o němž jsou v denním tisku uveřejňovány přesné a usvědčující zprávy.

Jsou to především výpovědi dvou zajatých amerických leteckých důstojníků, plk. F. H. Schwableho, bývalého náčelníka štábu 1. letecké brigády sboru americké námořní pěchoty, a mjr. R. H. Bleye, důstojníka technické zásobovací služby téže jednotky. Výpovědi obou byly uveřejněny v denním tisku (viz Obranu lidu z 26. a 27. února 1953).

Řízené střely. Podle amerických zpráv bylo v září r. 1952 použito v Koreji po prvé řízených střel, a to z paluby americké letadlové lodi „Boxer“.

Zprávy uvádějí, že byly zničeny nebo poškozeny elektrárna, most a tunel. Střely vážily přes 900 kg.

Směr střely je z počátku řízen ze země radioelektricky. Dosah střely činí asi 250 km. Později je střela řízena z letounu vybaveného speciálními elektronickými přístroji. V době, kdy střela zasáhne cíl, je letoun mimo dosah účinku výbuchu střely.

Dosud se k navádění používalo převážně útočných letounů AD-2 „Douglas“.

Pěchota

Během celého prvního období bojů projevil se u americké armády, zvláště při obraně pusanského úseku fronty, značný nedostatek bojovníků, především pěšáků.

Velitelé všech stupňů až do poddůstojníků přímo volali po doplnění mužstva spokojující se každým, kdo jen udrží v ruce pušku a umí střílet. Aby splnil tyto požadavky, nařídil gen. McArthur zařadit do amerických pěších divisí Jihokorejce již po krátkém šestinedělním až osminedělním výcviku. Toto opatření bylo americkými vojenskými činiteli a i samotnými spolupracovníky gen. McArthura kritizováno. Docházelo tím totiž k značným potížím v bojové činnosti jednotek způsobovaným mezi jiným i potížemi dorozumí-

vacími. McArthur tvrdil, že tato opatření považuje za jediné možné východisko z dané situace.

Zařazování nedostatečně vycvičeného mužstva do bojových a týlových jednotek bylo později nejvyššími vojenskými místy zcela zavrženo.

Odezvou toho bylo zintenzivnění a prohlubování pěšího výcviku, především výcviku jednotlivce. To se u pěchoty projevilo hlavně v použití výcvikových metod do té doby používaných jen u průzkumných jednotek zvaných „Rangers“ (viz článek otištěný ve VM čís. 1/1952, str. 124).

Tento druh výcviku byl zaveden také proto, že se v Koreji projevoval nedostatek jednotek vycvičených pro noční boj, pro využití noci k prosakování, k průzkumu, zejména hloubkovému, a k provádění přepadů všech druhů. Dosud prováděný způsob výcviku pěchoty se ukázal nedostatečný pro těžší bojové podmínky. Boje v Koreji vyžadují vojáků zvláště fyzicky zdatných a otužilých. Absolventi výcviku „Rangers“ byli zařazováni do jednotlivých družstev jako velitelé nebo instruktoři.

V této souvislosti je zajímavá zkušenost, že se jednotky námořní pěchoty, které i normálně procházejí tuhým výcvikem a které nejsou přesyceny materiálem, v Koreji mnohem lépe osvědčily než jednotky ostatní.

V různých časopiseckých zprávách byly komentovány tyto nedostatky pěchoty: Nedostatečné bojové zajištění velitelských stanovišť a pozorovaten, jakož i jiných důležitých orgánů velení. Nízký stupeň výcviku v použití a ošetřování automatických zbraní. Docházelo velmi často k poruchám zbraní, zaviněným zpravidla nedostatečnou péčí o ně. Nevyhovující systém izolovaných opěrných bodů spojených mezi sebou jen palbou a budovaných pro kruhovou obranu, který nedovede zabránit prosakování menších jednotek nepříteli. Velmi často pronikaly takové jednotky vyzbrojené automatickými zbraněmi a minomety ve dne i v noci do hloubky obrany a pak v součinnosti s jednotkami vedoucími hlavní úder účinně přispívaly k rozvrácení obrany ničením velitelských stanovišť a pozorovaten, spojovacích uzlů, palebných postavení dělostřelectva, týlových spojů a p. Pěchota prý neprojevovala dost houževnatosti a aktivity při plnění úkolů spojených s udržením důležitých výšin.

Americké předpisy vyžadují obranu úpornou a aktivní a zdůrazňují, že bez rozkazu vyššího velitele nesmí jednotka ustoupit, nýbrž bránit se na místě bez ohledu na ztráty.

Průběh bojů v Koreji a přiznání amerického tisku však dokazují, že americká armáda nemá k tomu ani morálních, ani bojových vlastností. V imperialistické, dobyvačné, nespravedlivé válce tomu ani jinak být nemůže.

Kladení minových polí a stavbě drátěných zátarasů prý dosud nebyla věnována žádná péče. Pěchota se tomu učila teprve na bojišti v Koreji. Je třeba zdokonalit prostředky pro hledání nekovových min, které způsobují čím dál tím větší ztráty.

Protože jsou podceňovány možnosti letectva Severokorejců a čínských dobrovolníků, není věnována dostatečná pozornost zastírání a budování klamných zařízení.

Jednotky nejsou dostatečně vycvičeny pro boj s partyzánskými oddíly. Partyzáni nebojují jen v malých skupinách, nýbrž též v celých oddílech vybavených i děly a minomety. Stávalo se, že bylo třeba zasadit proti partyzánským jednotkám celé prapory až pluky.

Jednotky je třeba lépe připravovat pro boj v horách. Je třeba využívat osvědčených místních prostředků a zkušeností. V Koreji se na příklad již po celých 4000 let osvědčuje zvláštní druh dopravního prostředku zvaného „žikaj“, zhotoveného ze dřeva s poduškou z rýžových stébel, s popruhy a dvěma vidlicemi, na kterém korejský rolník dopravuje náklad až 220 kg. Podle propočtů Američanů dopraví tedy 10 korejských nosičů náklad jednoho dopravního letounu. Nosičské oddíly Severokorejců dovedou velmi dobře zabezpečit potřebné přísuny a odsuny v horách za dne i v noci. K tomuto způsobu dopravy přistoupila intervenční vojska teprve až po 8 měsících bojů.

Kromě toho je nezbytné vybavit jednotky bojující v horských částech Koreje nosnými zvířaty.

Výcvik velitelů družstev a čet je nedostatečný, neboť velmi často selhávají, jsou-li nuceni jednat z vlastního popudu, bez přímého vedení nadřízeného. Projevuje se při u nich nedostatek útočnosti, nejistota a nerozhodnost. Je jasné, že se tento nedostatek nepodaří sebelepším výcvikem odstranit, neboť vyplývá z nespravedlnosti války, kterou v Koreji vedou interveni. Jestliže voják neví, zač bojuje, nemůže mít útočného ducha.

Součinnost mezi druhy vojsk je nevyhovující. Velitelé pěších jednotek nedovedou správně využívat podpory tanků. Zbavují se jich tím způsobem, že je zpravidla šablonovitě přidělují podřízeným jednotkám bez ohledu na taktickou situaci a terén. Velitelé pluků velmi často přidělují mechanicky každému pěšímu praporu po jedné četě tanků z tankové rotý pěšího pluku. Velitelé pěších praporů přidělují pak tuto čet tanků buď některé pěší rotě, nebo ji dokonce rozdělují po jednotlivých tancích pěším četám.

Ve výzbroji a výstroji se projevily u americké armády tyto naléhavé požadavky:

- vyřešit novou protitankovou zbraň, která by měla průstřelnost 89 mm bazooky a při tom přesnost střelby a dostřel protitankového děla klasického typu,
- sestrojiti účinnější protitankové miny, jejichž zapalovače by nebylo možno odstranit bez přivodění jejich exploze,
- sestrojiti minomet větší ráže, poněvadž 106mm americký minomet nemůže svým účinným dostřelem 4,2 km čelit 120mm minometu protivníka,
- jednotky vybavit všeobecně větším počtem přístrojů pro vidění ve tmě,
- zavést lehké přenosné čisticí vodní zařízení pro jednotky na frontě, které jsou odkázány na vlastní zásobování nezavádou vodou. Nový přístroj má dovolit použít i vody z příkopů a bažin,
- vybavit jednotky novými spolehlivými rádiovými přístroji pro spojení mezi tanky a tanky a pěchotou s větším počtem frekvencí a lépe odolných proti vlhku a proti nárazům.

Na začátku vojenského tažení se ukázala u americké pěchoty značná přetíženost výzbrojí, výstrojem a dopravními prostředky, a tedy značná nepohyblivost. Proto musela být před bojovými akcemi a někdy i během boje odebírána jednotkám část výstroje a výzbroje. Tím se snížila palebná hodnota jednotek.

S tím souviselo také hromadění a shlukování vozidel, které zvyšovalo jejich zranitelnost.

Tomu bylo zčásti čeleno použitím vrtulníků.

Následky přesycenosti výzbrojí, výstrojem, materiálem a dopravními prostředky projevily se hlavně při provádění přesunů.

Dělostřelectvo

Dělostřelectvo americké armády pracovalo podle amerických časopiseckých zpráv v Koreji celkem dobře. Ukázalo se však, že protivník pronikal v nepřehledném terénu až k palebným postavením jednotlivých baterií dělostřelectva. Bojovému zajištění vlastních baterií proti pěchotě a tankům protivníka nebyla věnována náležitá péče. Stávalo se velmi často, že baterie nemohla plnit nařizené úkoly jen proto, že musela odrážet útok vedený na palebné postavení. Dělostřelci si nedovedou správně počínat v boji zblízka, zejména v noci nedovedou využívat pěších a protitankových zbraní. Palebná postavení nejsou vždy účelně budována pro obranu. Později byl přidělován větší počet samopalů. Pro boj zblízka bylo určováno zvlášť cvičené mužstvo. Na základě těchto zkušeností byl zařazen do výcviku dělostřelectva větší počet hodin pěšího výcviku, zejména pro střeleckou přípravu.

Předním úkolem dělostřelectva zůstala podpora vlastní pěchoty. Ukázala se důležitost přípravy nočních paleb, neboť protivník útočil velmi často v noci.

Ničit nepřátelské minomety zůstalo nadále důležitým úkolem dělostřelectva. K určování palebných postavení minometů protivníka je s úspěchem používáno radiolokačních přístrojů. Podle amerických časopiseckých zpráv lze těmito prostředky sledovat dráhu asi

poloviny vypálených min. Palebné postavení minometů lze vyhodnotit již za 3 až 4 minuty po výstřelu s přesností 30 až 40 m.

V řadách vlastních dělostřeleckých pozorovatelů docházelo k četným ztrátám zaviněným tím, že se pohybovali velmi často osamoceni a vzdáleni od vlastní pěchoty a nebyli s to se ubránit proniklým jednotlivcům nebo skupinám protivníka. Američané kladou důraz na to, aby se dělostřelecký pozorovatel nevzdaloval od pěchoty. Má se pohybovat v blízkosti velitele pěší jednotky. Je-li třeba, aby se přesunoval vpřed, má si vyžádat od pěší jednotky zajištění. Následkem vyřazení dělostřeleckého pozorovatele bylo selhání dělostřelecké podpory pěchoty.

Vážným nedostatkem bylo nepřesné udávání dělostřeleckých cílů pěchotou, protože nebyl stanoven jednotný způsob označování cílů radiem pomocí kódů. Součinnost mezi pěchotou a dělostřelctvem často selhávala proto, že dělostřelci neznali plán činnosti pěchoty.

Zastírání a budování klamných palebných postavení nebylo na počátku buď vůbec prováděno nebo bylo prováděno ledabyle.

V Koreji se podle Američanů osvědčila baterie o 6 dělech a tři předsunutí dělostřelečtí pozorovatelé pro každý dělostřelecký oddíl.

Tankové vojsko

Mnozí američtí vojenští odborníci zastávali z počátku názor, že hornatý kraj s četnými úzkými údolními a roklemi je pro použití tanků nezpůsobilý. Bylo pro ně proto velkým překvapením, když Severokorejci postupovali tímto domněle netankovým terénem.

Již v prvních údobích bojů se ukázalo, že lehký tank typu M-24 Chafee a střední tank M-4 Sherman, kterými byly vyzbrojeny americké pěší divise jsou neúčinné a nevyrovnané se tankům T-34 ani po stránce střelecké ani manévrovací schopnosti. Teprve přísunem středních tanků typu M-26 Pershing a M-46 Patton situace se poněkud zlepšila.

Co se týče rozdělení tankových jednotek, byla z počátku podporována koncepce t. zv. „universální divise“, ve skutečnosti pěší divise zesílené dostatečným množstvím tanků a dopravních prostředků, která by mohla plnit úkoly jak pěší, tak obrněné divise. Tato koncepce však neobstála a z toho vyplynul názor, že by měl mít v Koreji každý armádní sbor po jedné obrněné divisi. To však uskutečněno nebylo.

Američtí vojenští činitelé došli k názoru, že raketové střely odpalované a řízené z letounů na tanky neznamenaají konec obrněných jednotek.

Tanky plní dále úkoly protitankových zbraní, vedou boj s nepřátelskými tanky, poskytují přímou podporu útočící pěchotě a udržují dobytý terén do příchodu hlavních sil; jsou hlavním prostředkem protiútoků.

Přidělení tankových jednotek po rotách a četách pěchotě je odůvodněno jen v těch případech, když je tanků použito k podpoře pěchoty, na př. za útoku na opevněný rajon, silně vybudovanou obranu, při boji v osadách, lesích a horách.

V časopiseckých článcích jsou uváděny hlavně tyto nedostatky v použití tankových jednotek organizačně přidělených pěší divisi:

- nedostatek zkušeností důstojníků o možnostech použití tanků v horském terénu,
- nerozhodnost a nesamostatnost velitelů tankových čet. Projevuje se u nich stejný nedostatek účinnosti, o kterém byla již zmínka u pěchoty.

Nedostatečná součinnost tanků s pěchotou a dělostřelctvem. Tankové jednotky byly často drobeny až do jednotlivých čet tanků a přidělovány šablonovitě podřízeným jednotkám. Příčiny tkví v neznalosti použití tanků veliteli pěchoty.

Nejtěžším problémem bylo udávání cílů, neboť radiové spojení mezi jednotlivými tanky a mezi tanky a pěchotou selhávalo pro snížený dosah radiových stanic v horském terénu.

Nedostatečné zastírání a střežení tanků, zvláště v noci, a přílišné shlukování tanků zvějšovalo jejich zranitelnost.

Malá manévrovací schopnost zaviněná nevyhovujícími technickými vlastnostmi tanků a špatným stupněm výcviku mužstva.

Velkých a těžkých vozů s vlečnými vozidly dílenských útvarů nelze v horském terénu použít, protože blokují úzké silnice a cesty. Porouchané tanky je nutno opravovat na místě lehkými pojízdnými dílenskými oddíly.

Co se týče konstrukce bojových vozidel, objevují se přání snížit váhu tanků.

U tanků a dopravních prostředků přistoupilo prý se ke standardisaci motorů a řady součástek pro lehké, střední a těžké tanky.

Polopásová vozidla ustupují pozvolna do pozadí a nová již nejsou vyráběna, pro jejich pomalost v terénu i na silnicích.

Dochází k rozsáhlejší standardisaci součástek motorů všech vojenských vozidel. Tak na příklad některých částí lehkého tanku se používá též v obrněných transportérech, traktorech a jiných bojových vozidlech. Největší zjednodušení typů nastalo u motorů. Za druhé světové války prý bylo používáno u jednoho druhu vozidla jedenácti různých typů motorů a dnes jedenáct druhů vozidel používá téhož typu motoru.

Letectvo

Zkušenosti o použití letectva ve válce v Koreji budou předmětem zvláštního článku, který bude otištěn v příštím čísle Vojenské mysli.

Spojení

V Koreji se neosvědčily typy spojovacího materiálu z druhé světové války.

Dosah radiových stanic se v horském terénu značně snižuje, takže nezaručují spolehlivé spojení. Vyskytují se stížnosti na obtížnost jejich obsluhy, udržování a oprav.

Linková pojítka také často selhávala vinou přístrojů, hlavně však proto, že kabel byl spěšně kladen bez upevňování na podpěrách a nesprávně kladen přes komunikace. Bylo používáno i kladení kabelu z letounů nebo vystřelováním z bazooky nebo z puškových granátometů.

Zpravodajství

I při nejmodernějším vybavení zpravodajských orgánů vyskytovaly se ve zpravodajské službě tyto hlavní nedostatky:

Nesprávné zhodnocení protivníka po všech stránkách, takže hlavně z počátku docházelo k častým překvapením. Nedostatek zpráv o minových polích a o obraně pobřeží. Nedostatek map. Bylo používáno starých japonských map, na nichž nebyly správně zakresleny železnice a silnice. Nedostatek tlumočnicků. Špatně organisovaná služba obranného zpravodajství, což umožňovalo snadné pronikání jednotlivým partyzánům, průzkumníkům a orgánům výzvědného zpravodajství protivníka do různých velitelských a týlových orgánů, na letiště, do spojovacích uzlů a p.

Američané přiznali, že vylodění 10. sboru prováděné jako součást operací směřujících k dobytí přístavu Wonsanu nebylo včas uskutečněno, protože plánování bylo založeno na nesprávné a nepřesné práci výzvědné služby.

V horských částech Koreje se ukázalo, že nelze provádět průzkum na jeepech, jimiž jsou vybaveny průzkumné jednotky.

Utajení velení

Volací znaky útvarů nebyly někdy vhodně voleny. Jedna divise měla na příklad volací znak „Danger“ (t. j. „nebezpečí“) a její velitelská pozorovatelná „Danger — Forward“, (t. j. „nebezpečí vpředu“). Protože jsou tabulkami s volacími znaky označovány i příchody k velitelským stanovištím a pozorovatelárnám, stalo se, že se neinformované jednotky nebo

jednotlivci domnívali, že míst takto označených nelze použít, protože jsou zaminována nebo proto, že tam hrozí nebezpečí léčky a p.

Po neúspěších v druhé polovině prosince 1950 a po špatných zkušenostech s novinářským zpravodajstvím zakázal generál Mc Arthur svému štábu podávat jakékoli zprávy o průběhu vojenských operací vojenským dopisovatelům a zpravodajským agenturám. Přes tento zákaz pronikaly však i dále tu a tam dílčí zprávy z bojiště.

Závěr

Průběh bojů v Koreji ukázal nedostatečnou schopnost velitelů přizpůsobovat a vhodně aplikovat taktické zásady předpisů na skutečně vzniklé situace, konkrétní bojové podmínky a terén. Poznání amerického velení, že bojuje proti odhodlanému protivníkovi, který plně využívá daných situací a dovede mistrně improvizovat, mělo hlavně v prvních údobích bojů zdrcující účinky.

V počátečních údobích a během ústupových operací ukázala se zvlášť jasně zranitelnost a těžkopádnost technikou přesycených jednotek v provádění manévru v těžkém terénu. Jedině skutečnost, že americké velení nasazovalo značnou část svého letectva, čímž dosahovalo mnohdy až stonásobné převahy, zachránila intervenční jednotky od úplné pohromy.

Z dosažitelných zpráv o organizaci americké posílní a manévrové obrany vysvítá, že je v Koreji používáno ohniskového systému obrany s nepřilíh velkou hloubkou. Zkušenosti z Koreje ukazují nedostatek tohoto systému — možnost pronikání menších jednotek protivníka do týlu obránce.

Ohniskový systém, vysoké počty osob ve štábech, pomocných složkách a pro obsluhu bojové techniky na vrub počtu bojovníků v první linii mělo za následek celkové zředení obranné sestavy a tím možnost prosakování jednotek protivníka mezerami.

Vojska severokorejské lidové armády a čínských dobrovolníků využívala této nevýhody k vysílání malých jednotek vyzbrojených automatickými zbraněmi a minomety mezerami obranného systému do hloubky obrany. Bojová činnost jednotek proniklých do týlu koordinovaná s činností jednotek vedoucích hlavní úder účinně přispívala k rozvrácení obrany ničením velitelských stanovišť, spojovacích uzlů, palebných postavení dělostřelectva a týlových spojů. Nedostatečná hloubka ohniskové obrany vyplývá z okolnosti, že udržení ohniskového systému obrany závisí na úspěšně prováděných protiútocích.

Všechny skutečnosti ukazují, že systém americké obrany lze překonat bez použití zvláštních bojových prostředků.

Období útočných operací amerických jednotek potvrdilo hlavní známé zásady americké útočné doktriny — prolomení fronty na úzkém pásmu, obchvácení křídel průlomu a nasazení motomechanizovaných jednotek do průlomu v součinnosti s výsadečnými, leteckými a vyloďovacími operacemi.

Přesycenost amerických divísi technikou má nepříznivý vliv i na činnost týlových složek, zvláště na zásobování, které je závislé na rozsáhlé a nepřetržité námořní a vzdušné dopravě mezi Spojenými státy a zásobovacími základnami v Japonsku a v jižní Koreji.

Američtí vojenští činitelé tvrdí, že zásady vytyčené americkými řády a předpisy jsou v podstatě správné, že však nebyly vždy v Koreji správně aplikovány. Americké velení zhodnocuje zkušenosti získávané v Koreji a činí opatření k jejich odstranění.

Nelze však odstranit základní zdroj všech potíží spojených s válkou v Koreji, to jest přesvědčení velké většiny amerických vojáků posílaných do Koreje, že tato válka vyvolaná a záměrně prodlužovaná vládnoucími kruhy amerických monopolistů je věcí nespravedlivou.

A soudruh Stalin nás učil, že „... i nejzkušenější generálové mohou utrpět porážku, pokládají-li vojáci válku, která jim byla vnucena, za krajně nespravedlivou a konají-li proto své povinnosti na frontě formálně, bez víry ve spravedlnost svého poslání, bez nadšení.“

Více než dvouletá zkušenost z války v Koreji je názorným ukazatelem hluboké pravdi-

vosti těchto moudrých slov soudruha Stalina. Američtí imperialisté v Koreji utrpěli už nyní ve svých dějinách nebyvalou a potupnou vojenskou, morální i politickou porážku. Nelze pochybovat o tom, že korejské dobrodružství zůstane navždy hanebnou stránkou dějin Spojených států amerických a činnosti organizace spojených národů, ať jednání o ukončení války v Koreji vedená v současné době bude mít výsledek jakýkoli.

Poznámka redakce. Čtenáři tohoto článku si musí dobře uvědomit, že prozatím není z pochopitelných důvodů dosažitelný dokumentační materiál o zkušenostech získaných samotnou severokorejskou lidovou armádou a oddíly čínských dobrovolníků a že se proto článek opírá o údaje získané z největší části z vybraných odborných časopisů kapitalistických zemí, jako je americký časopis „Military Review“ a švýcarský časopis „Allgemeine Schweizerische Militärzeitschrift“.
